

Подих Свободи

Лілія Яким, Львів, учениця 11 класу

Роздуми біля картини Володимира Тітуленка «Мати-Україна»

Тітуленко Володимир (Київ), 1939 р.н.
„Мати Україна“, 100x80, п., о.

Дивлюсь у теплі материнські очі... Мати ніжно посміхається, ласкаво і любляче дивиться. Натруджені руки пригортають до серця чорнобривці. Кожна зморщечка її лица, сивизна говорять про поважний вік, але очі, які не дарма називають дзеркалом душі, на диво, молоді, в них ще не згас вогонь життя. Я відчуваю мамину любов, тепло і спокій її душі, її доброту. Так хочеться обійняти

неньку і поцілувати змучені руки. І я, замріявшись, стою перед картиною, тихенько промовляючи: «Люблю тебе, мамо...».

Непримітна на перший погляд картина, вона висіла серед десятка інших творів мистецтва. Вона не відразу привернула мою увагу. Ця картина – одна із тих рідкісних, які не кричать своєю екстравагантністю, яскравістю і пафосом. Вона унікальна, і її глибоку красу не можна збагнути відразу. Але, задумавшись біля неї на хвилику, вже не маєш сил відвести погляд. Вона зачаровує, справді, просто зачаровує... І я заглибилась у роздуми.

Одразу подумала про свою маму, бабусю. Я вкотре усвідомила, як сильно я їх люблю. Мама – найрідніша і найдорожча на світі. Вона присвячує своє життя нам, її дітям. Вирощує і виховує нас у любові, як чорнобривці, і навіть коли ми виростаємо, піклується і дбає про нас, наче пригортаючи чорнобривці до серця. Мамине серце завжди сповнене любові до дітей. І як важливо нам це ніколи не забувати і цінувати наших матерів понад усе.

Потім подумала про нашу Україну. Як вдало художнику вдалося втілити образ Батьківщини у цій картині. Мати – Україна... Вона старенька і струджена, але в очах і душі вирує життя, палає вогонь. Вона гарно вбрана – як і Україна, вся барвиста й уквітчана. Вона пригортає усіх своїх дітей, з надією дивиться у майбутнє, іде з усмішкою по життю. Вона прекрасна. І як жаль, що її діти часто не помічають її красу, не люблять її, не прославляють чи шукають щастя далеко за її межами. Ми не повинні забувати про нашу Батьківщину. Як рідна матір, вона дала нам життя. Своїм способом життя ми маємо прославляти її добре ім'я.

Я стояла біля картини вже кілька хвилин. Важко було відірвати погляд від неї. Цілий день потім згадувала цей прекрасний образ. І в серці зародилась неймовірна вдячність художнику за такі картини. Саме такі картини запам'ятовуються на все життя, такі картини дарують неймовірні спогади. Дякую за цей спогад.